

Гарасиной Д. Павловна

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ

ΜΕ ΤΑΣ ΠΡΩΤΑΣ γλυκειάς και μυροβόλους πνοάς τῆς ἀνοίξεως, ἐγεννήθη τὰ χαράγματα μᾶς ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου καὶ τὴν γέννησίν της ἐπανηγύριδεν ἡ φύσις, ἀγαλλομένη διότι ἀπέδιδεν εἰς τὸν κόσμον, μίαν ὠραίαν ψυχὴν, μίαν ποιητικὴν ὑπαρξίν, ἐν ἀληθῆς στολίσματι της. Εἰς τὸν πλούσιον ἀπὸ ἱστορικῆν δόξαν καὶ ἔθνικὸν παρελθὸν οἶκόν της, τὰ ἄνθη τῆς χαρᾶς ἀπετέλουν βωμὸν λατρείας, τὰ ῥόδα ἐώρταζον τὴν νέαν κάτοικον τῆς γῆς, εἰς ἣν φωτεινὴν ἀναλαμπὴν προσέδιδεν ἐν νέον της πλάσμα, ὅπερ τὰρα τὴν στολιζει, φέρον τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ της καὶ τὴν ὑπόχρυσον αἰγλὴν τῶν ἀκτίνων της. Κατὰ τὴν γέννησίν της τὸ πᾶν ἦτο ἐορτὴ ἀνεκτάλλπτος, χαρὰ, ζωὴ .. Ἐφθίσδεν ἡ χλόη ὑπὸ τὰς συμπαθεῖς θωπειὰς τῶν ζεφύρων, ἡ δροσὸς ἐκόσμει μὲ τοὺς μαργαρίτας της τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλέας, αἱ χελιδόνες ἐχόρευον, ὡς, τρελλαὶ ἐξ ἠδονῆς κορασίδες καὶ ἡ σειρὴν τῶν πτηνῶν, ἡ ἀνδῶν, διεχύνετο εἰς μελωδίας συμπαθεστάτας. . . . . Πανταχοῦ ἠκούετο αἰσθηματικώτατον καὶ θελκτικώτατον ἄσμα, διασκορπίζον τὴν μελωδιαν χρυσῶν ὄνειρων καὶ τῶν λευκοπτέρων ἐλπίδων τὴν ἀνατολὴν, φωνὴ εὐχῆς καὶ ἐνθουσιώδους εὐφροσύνης ἐχαιρέτα τὴν ζωὴν της, καὶ ἡ ἀνατέλλουσα μὲ τὴν γέννησίν της ὠραία ἡμέρα, αἰθρία καὶ ἑαρινή, ὡς ἡ πρόσημος καρδιά, ἦτο ἡ ζωσα τῆς φαιδρότητος εἰκῶν. . . . .

*
* *

Σήμερον ἐπὶ τῆς χρυσεῖς κεφαλῆς της εἰκοσὶ μόλις ἐνιαυτοὶ ἔχουσιν ἀθρῶς ἐπικαθῆσει. Εἶναι ὄνειροπόλος κόρη ἠρώων, θελκτικὸν τέκνον τοῦ Παρνασσοῦ. Μὲ τὴν θάλασσαν καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ὄνειρώδεις, μεγάλους, ἐκφραστικοὺς καὶ γεμάτους ἀπὸ φλόγα καὶ καλοσύνην συγχρόνως ὀφθαλμοὺς της, μὲ τὸ εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν μέτωπόν της, κρύπτει ἴσον ὕψος καὶ ἴσιν εὐγένειαν ἰδεῶν, μὲ τὰ ἐξ ἀμεθύστου ὠραία χεῖρῶν της, ἅτινα προδίδουσιν συμπαθείας ἀκείνωτον θησαυρόν, μὲ τὴν πλουσίαν καστανὴν κόμην της, ἥτις πίπτει μαλθακῶς ἐπὶ αὐχένος γλυπτοῦ, μὲ τὸ ὑπερήφανον βᾶδισμά της, κληρονομίαν εὐκνημίδων προγόνων, μὲ τὸ εὐαίσθητον χρῶμα αἰθερίας παρθένου, πανταχοῦ διαχέουσα τὸ ἄρωμα τῆς χάριτος, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς εὐμορφίας αὐτῆς, εἶναι ἐκ τῶν συμπαθεστάτων τοῦ Ἄστεως καλλωνῶν. Qui m'aime, me suit, τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὅλου της φαίνεται νὰ ἦνε τὸ ἐμβλημα τῆς. Ἀγαπᾷ περιπαθεῖς τὰ ἄνθη ὡσάν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι αὐτὰ εἶναι τὸ ἀρόμα τῶν σύμβολων τῆς νεότητος, τόσον ἐρασμίας καὶ ἀνθηρᾶς ὡς ἡ ἰδική της. Εὐζωνος, περικαλλεστάτη, φιλομειδῆς, γλυκεῖα, εὐμελής, μὲ τὸν ἐν τῷ συνόλω ὠραῖον τύπον καὶ τὴν μελαγχολικὴν καὶ ἐπέραστον αἰγλὴν, ἥτις ἀπείρωσ σκορπίζει ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐκλεκτῶν πλάσμάτων, δεσπόζει διὰ τοῦ παραστήματος αὐτῆς καὶ διὰ τῶν λοιπῶν θελγῆτρων τῆς συναναστροφῆς της, τοῦ συμπαθοῦς ἁσματος της, τῶν ποικίλων γνώσεών της, ἐν ᾧ τῆς ἀκάκου ψυχῆς αὐτῆς ἡ προότης καὶ αἱ τῆς ἐγγενεῖς της καρδίας οἱ παλμοὶ ἐμπνεοῦσι τὴν λύραν!

Πᾶν βῆμά της σημεῖώνει μίαν ἐντύπωσιν, ἓνα παλμόν. Εἶδος ἐμ-

ψύχου· ειδώλου, υπόκειται εις τὴν ἀνεξέλεγκτον καὶ ὑφέρουσαν λατρείαν, ἥτις παρακολουθεῖ τὰς ὠραίας φυσιογνωμίας, ὧν τὸ ἀσύλληπτον ἰδανικὸν καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ τῶν ἐπικύρωσις προβάλλει συνηθέστατα ἀπὸ τοῦ χρωστήρος μεγάλου ζωγράφου ἢ τῆς σμίλης φημισμένου γλύπτου. . . .

*
*

Τὴν γνωρίζομεν πλέον εις τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον διὰ τῆς **εἰκό-
νος τῆς**, τὴν γνωρίζομεν εις τοὺς ἀναγνώστας τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**», οἵτινες παρακολουθοῦσι τὰ ἐν αὐτῇ ἀξιόλογα δημοσιεύματά τῆς. Εἶναι οὐχὶ μόνον ἐκλεκτὴ συνεργάτις ἀλλὰ καὶ πολῦτιμος παράγων τῆς διαδόσεώς τῆς. Τὴν διακρίνει ζηλευτὴ μετριοφροσύνη, ἐν ᾧ εἶναι προκισμένη μὲ πολλὴν εὐφυΐαν καὶ εὐστροφίαν πνεύματος καὶ λεπτὴν μόρφωσιν. Πάντοτε μελετῶσα καὶ πάντοτε γράφουσα, ἐδημοσίευσεν ἀρίστας ἄχρι τοῦδε ἐν τῇ «**Ποικίλῃ Στοᾷ**» μεταφράσεις, καὶ ἔγραψεν ὠραία πρωτότυπα ἔργα, ἀποπνέοντα ὅλον τὸ ἄρωμα ποιητικῆς καρδίας καὶ ψυχῆς εὐγενοῦς. Τοὺς λόγους τῆς ἐκφέρει μετὰ μεθυστικῆς εὐγλωττίας, προσδίδουσα εις πᾶσαν διάλεξιν τῆς ἄφθονον τέχνην, ἀποτελοῦσα ἰδίαν ἐπιβολὴν διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτῆς γοιτείας, ἐπιχαρίτως ἐξηγοῦσα οἰανδήποτε ἰδέαν τῆς καὶ μετ' ἐντόνου ζωηρότητος, εις ἀργυροῆχους λέξεις, ἀποκρυσταλλώσεις μᾶλλον ἀρμονικῆς φωνῆς, ἐν θελκτικῇ ἀφελείᾳ διατυποῦσα τὰς ἐννοίας τῶν ὑπολογισμῶν αὐτῆς ἐπὶ παντὸς θέματος, εις ὃ ὁ εὐτυχῆς συνομιλητὴς τῆς θὰ εὖρη αὐτὴν πάντοτε μεμελετημένην καὶ μὲ νέας καὶ πολυειδεῖς ἰδέας. Ἐν τῇ Φιλολογίᾳ τῆς ἡμετέρας Πατρίδος, ἡ Δεσποινὴς **Παρασκευὴ Παπακώστα**, ὑποσχενέται λαμπρὸν καὶ εὖελπι μέλλον.

*
*

Ἄπὸ τῆς οὐρανογειτόνος χαίτης τοῦ εὐγενεστάτου τῶν ὀρέων, οἱ πάπποι τῆς ἐχαιρέτισαν τὴν ἐλευθερίαν, τὰ γενναῖα στήθη τῶν ἐφρούρησαν τοὺς πρώτους τῆς ἐθνικῆς σημαίας κυματισμοὺς· ἡ ἐγγονή των, ἀνὰ τὰς συνδένδρους κλιτῦς, εἰς ἃς μουσικήτης ἐκρυσσε τὸ θεσπέσιον αὐτοῦ ἄντρον, πλῆττουσα μὲ τοὺς ῥοδίνους δακτύλους τῆς εὐμόλπους χορδᾶς συμπαθοῦς λύρας, ποθεῖ, ἵνα αἱ Μοῦσαι, αἵτινες τὴν ἀνέθρεψαν καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων νύξήθη, τὴν παραλάβωσιν ὀριστικῶς εις τὸ ἐνδαιτημά των. . . .

Ἄλλ' ὁ κόσμος, ὁ φοβερός αὐτὸς τῶν Μουσῶν ἐχθρός, τὴν διαμφισθητεῖ ζηλοτύπως. Δὲν ὑπάρχει ἄραγε τρόπος νὰ ἦνε τις τῶν Μουσῶν Ἰλισσός, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἦνε καὶ τοῦ κόσμου;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

